

for at udøve en saadan Magtshulde ere ikke tilstede og kunne ikke være tilstede i det danske Folkething. Men jeg skal — med Forbigaaelse af dette fra England hentede Forbillede — gaae ind paa Spørgsmaalet aldeles saaledes, som den ærede Landsthingsmand stillede det; heller ikke jeg ønsker et svagt Folkething, og jeg vil derfor med ham spørge, om det Landsting, der kan antages at ville blive dannet efter det foreliggende Forslag, vil svække Folkethinget eller ikke; og det er da min bestemte Overbeviisning, at et saadant Landsting, hvis det faaer nogen Kraft, snarere vil styrke Folkethinget end svække det. Folkethinget staaer Fare for at svækkes, for at opløses i smaa Fraktioner, der ikke bæres af nogen virkelig politisk Tanke, dersom det ligeoverfor Landstinget søler sig saa stærkt, at det ikke har nogen Afgørelse for dette Thing. Betragter Folkethinget en Sag som afgjort, saasnart der paa hvilken som helst Maade er kommet en Majoritet for en vis Beslutning i Folkethinget, saa kan man være sikker paa, at det bliver meget tilfældigt, hvilken Afgjørelse en Sag faaer i Folkethinget, og Regjeringens Stilling ligeoverfor Folkethinget bliver da lige mislig, hvad enten den giver eller gjør Modstand. Men lad Landstinget vide, at der paa et andet Sted forestaaer en samvittighedsfuld og alvorlig Behandling og Prøvelse, hvis Resultat ikke kan slaaes ned ved et Magtsprog, saa skal man see, at Folkethingets Kræfter voxe i samme Grad, som Landstinget virkelig har nogen Kraft at raade over. Altsaa netop fra det Synspunkt, som den ærede Landsthingsmand gjorde gjældende, holder jeg mig overbevist om, at Folkethinget snarere vinder end taber ved den nu paatænkte Omdannelse af Rigsdagens Landsting; men fremfor Alt er jeg forvisset om, at Regjeringen, at Landet vinder; og det er jo det egentlige Formaal, hvorom det gjælder; thi selve Folkethingets Styrke skal jo dog kun være et Middel, tjenende til Kongens, til Landets, til Folkets Løve. Der har været gjort Indsigelse mod den Paastand, at dette Lovforslags Vedtagelse var paatrængende vigtig, men maae vi dog ikke Alle være enige om, at det er af stor Betydning at faae Ende paa den hele Forsatningsplid? Og kan det nu ske ad nogen anden Vej end

ved dette Forslags Antagelse? De ærede Herre, som maafee udenfor Thinget, — thi her i Thinget troer jeg ikke, man kan have den Anskuelse, — ere af den Mening, at Rigsraadet ikke skulde være ligeberettiget med Rigsdagen, maae dog i alt Fald erkjende, at den modsatte Anskuelse er den, som beles af Hans Majestæts Regjering, som hævdes af Rigsraadet, og som har stærkt Tilhold i hele Nationen. Skal altsaa hele denne Sag komme til Afgjørelse, maa det skee ved Sammensmeltning af Rigsraad og Rigsdag. Rigsraadets Existerens er altsaa, naar man betragter de virkelige Forhold i Livet, en Factor, hvortil der nødvendigvis maa tages væsentlig Hensyn. Men saa indlysende, dette synes, tør jeg dog ingenlunde — som den ærede 1ste Landsthingsmand for 10de Aar siden Behmann — smigre mig med, at den Votering, som idag skal afgives, uden Videre skulde kunne siges at afgjøre Sagen. Vi have hørt af en æret Landsthingsmand, der sidder ligeoverfor mig (B. Christensen), at han til det Sidste vil fortsætte Modstanden. Jeg troer ikke, at denne Modstand skal betragtes som intetfigende eller ligegyldig. Jeg troer, at der til Sagens Gjennemførelse fremdeles kræves baade Alvor og Paapassenhed; jeg troer, at der er al Opfordring, baade for de Enkelte og for Regjeringen, til vedblivende at søge Sagen fremmet med al den Fasthed og Udholdenhed, som dens Vigtighed gjør Krav paa. Dette er jo kun, saaledes som Sagen foreligger for denne Rigsdag, den første af de tre Rigsdags-Behandling, som Grundloven kræver. Det ærede Thing vil see, at vi endnu have en ikke saa kort Vej at gennemgaae. Hvor lang Tid den vil medtage, afhænger ikke saa lidet netop af Regjeringen. Det er maafee ikke saa unaturligt, om man netop i dette Døgn gjorde sig Rede for, hvorledes vi sidde i det, om jeg saa maa sige. Der staaer efter Grundloven endnu tilbage to Rigsdage, paa hvilke Sagen skal behandles, nemlig en ordentlig; dernæst følger Opøsning, for at nye Valg kunne foretages, og saa atter en Rigsdag, være sig ordentlig eller overordentlig. Hvor naar kan nu, dersom Sagen gjennemføres paa denne Rigsdag, den anden ordentlige Behandling af Grundlovsagen komme?